

İslâm devleti, Açe halkının da dünyanın en fedakâr müslümanları olduğunu belirtmiştir. Özellikle yükseliş devrinde hükümdarların İslâm âlimlerine gösterdikleri saygı, devrin birçok meşhur âliminin Açe'ye gelmesini sağlamıştır. Bu âlimler içinde en tanınmış, İbn Hacer el-Heytemî'nin (ö. 1567) oğludur.

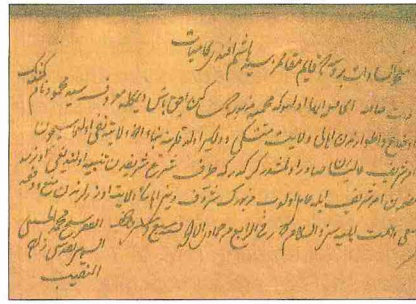
Malay dilinde kaleme alınan eserler Açe'de hâlâ okutulmaktadır. Bunlar arasında, Sultan II. İskender'e sunulan Nûreddin er-Rânîrî'nin *Bustânü's-selâtin* adlı ansiklopedik eseri, XVII. yüzyıla ait *Hikâyât-ı Açe* adlı tarih kitabı ve Abdürraûf es-Sinkilî'nin (ö. 1693) Prenses Safiyyetüddin'e sunduğu *Mir'âtü't-tul-lâb* adlı fıkıh kitabı en kayda değer olanlarıdır. Abdürraûf es-Sinkilî, Açe'de önceleri yaygınlaşan vahdet-i vücûd anlayışına ve bid'atlarla hurafelere karşı mücadele vererek, İslâm inancının saf şekli ile korunması hususunda gösterdiği hassasiyetle İslâmiyet'i Açe topraklarına yeniden getiren kişi olarak tanınmaktadır. Açeliler Şâfiî mezhebine bağlı olup hukukta bu görüşün esaslarını uygulamışlardır.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Battûta, *Tuhfetü'n-nüzzâr* (nşr. Ali el-Müntasır), Beyrut 1405/1985, II, 706; Kâtip Çelebi, *Cihânnümâ*, İstanbul 1145, s. 144-145; K. F. H. van Langen, *Handleiding voor de beoefening der Atjehsche Taal*, The Hague 1889; *Kamûsü'l-a'lâm*, I, 42-43; C. Snouck Hurgronje, *The Achehnese*, Leiden 1906; Antony Reid, *The Blood of the people: Revolution and the end of traditional Rule in Northern Sumatra*, Oxford 1979; Dengku Hasan M. Di Tiro, *The Legal Status of Aceh Sumatra under International Law*, Kuta Radja 1980; a.mlf., *Indonesia as a Model Modern neo-colony*, London 1984; M. C. Ricklefs, *A History of Modern Indonesia*, London 1981; Robert Wessing, "Acehnese", *Muslim Peoples: A World Ethnographic Survey* (nşr. Richard V. Weekes), Westport-Connecticut 1984, I, 3-10; Numan Kurtulmuş, *Açe-Sumatra Dosyası*, İstanbul 1986; B. W. Andaya—L. Y. Andaya, *A History of Malaysia*, Hong Kong 1986, s. 52-53, 61, 69-70; *Indonesia 1986, An Official Handbook* (nşr. Directorate of Foreign Information Services of the Department of Information Republic of Indonesia), Indonesia 1986, s. 87-88; Anthony H. Johns, "Indonesia: Islam and Cultural Pluralism", *Islam in Asia* (nşr. John L. Esposito), Oxford 1987, s. 212; Safvet, "Bir Osmanlı Filozofunun Sumatra Seferi", *TOEM*, I (1329), s. 604-614, 678-683; Razaullah Şah, "Açı Padişahı Sultan Alâeddin'in Kanunî Sultan Süleyman'a Mektubu", *TAD*, V/8-9 (1967), s. 373-409; Th. W. Juynboll, "Açe", *İA*, I, 118-123; a.mlf.—P. Voorhoeve—A. J. Piekaar, "Atjeh", *El 2* (İng.), I, 739-747; *Ensiklopedi Indonesia*, Jakarta 1980-84, I, 68-69.

NUMAN KURTULMUŞ

Açıkbâş Mahmud Efendi'nin Bursa'dan sürgüne gönderilmesine dair belge (Bursa ŞS, nr. 130/345, vr. 96^a)

AÇIKBAŞ MAHMUD EFENDİ

(ö. 1077/1666)

Mutasavvîf-şair.

Âmid'de (Diyarbakır) doğdu. Ahî Mahmud Efendi'nin oğlu, Nakşibendî şeyhlerinden Rûmiyye şeyhi diye meşhur Mahmud Efendi'nin yeğeni ve mürididir. İlim tahsili için Mısır'a gitti, sonra Bursa'ya gelip yerleşti. Bursa'da Ulucami ve Dâye Hatun camilerinde vazılar verdi, talebe okuttu. Bilinmeyen bazı sebepler yüzünden halkın şikâyeti üzerine Bursa'dan sürgün edildi. 15 Rebî-ülâhîr 1077'de (15 Ekim 1666) vefat etti ve Dâye Hatun Camii hazîresine defnedildi.

Resmî mahlasıyla Türkçe, Arapça ve Farsça şiirleri, Türkçe *Güzide* adlı tecvide dair bir risâlesi ve *Risâle-i Nurbahşiyye* adlı tasavvufî bir eseri vardır. Ayrıca Seyyid Mahmûd-ı Hemedânî'nin *Evrâd-ı Fethiyye* adlı Farsça eserini şerh ve tercüme ettiği kaynaklarda belirtilmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

Şeyhî, *Vekâyiü'l-fuzalâ*, Beyazıt Devlet Ktp., Veliyyüddin Efendi, nr. 2361, I, vr. 281^a; İsmâil Belîğ, *Güldeste*, Bursa 1302, s. 154-159; *Sicill-i Osmânî*, IV, 319; *Osmanlı Müellifleri*, I, 14; Kâmil Kepecioğlu, *Bursa Kütüğü*, Bursa Eski Yazma ve Basma Eserler Ktp., Genel böl., nr. 4521, III, 189.

H. KÂMİL YILMAZ

AD KOYMA

(تسمية التسمية)

Yeni doğan çocuğa
veya ihtida eden kimseye
İslâmî geleneklere göre isim verme.

Varlıkların birer sembolü demek olan adların ilk defa Allah Teâlâ tarafından Hz. Adem'e öğretildiği (bk. el-Bakara 2/33) bilinmektedir. İlk yaratılan şeyleri

tesbite çalışan müfessirler, bu arada adı da söz konusu etmektedirler. Türklerin'in İslâmiyet'i kabulünden önce, animist inançta olmalarının ve tabiatla bazı varlıklara tapınmalarının etkisi ile, başlangıçtaki Türk isimleri yırtıcı hayvan, kuş ve dış tesirlere dayanıklı maddelerden seçilmiş, çocuklara Bozkurt, Arslan, Şahin, Doğan, Timur (Demir), Kaya ve Gökhan gibi adlar verilmiştir. Bu adlar çocukluk ve gençlik dönemlerinde olmak üzere iki safhada verilir. Doğumun hemen ardından çocuğa ad verilmez, bir yaşına girdikten sonra, Türk âdetlerine göre büyük bir şölen (toy) yapılır ve bu şölene katılanların en yaşlısı tarafından ad konurdu. Gençlik çağında alınan adlar, gösterilen bir kahramanlıktan sonra, hazırlanan bir toy merasiminde ve ileri gelen şahsiyetler tarafından verilir. Bu durum *Dede Korkut Kitabı*'nda, "Bir oğlan baş kesme kan dökmese ad komazlardı" diye anlatılmıştır (I, 118, 120). Yine burada belirtildiğine göre Bayındır Han'ın oğlu Boğaç, adını bir boğa öldürdükten sonra almıştır (I, 83).

İslâmiyet'ten önceki Araplar da, hayatın zorlukları ve özellikle düşman karşısında dayanıklı, güçlü ve cesur olması, düşmanın gönlüne korku salması arzu ve düşüncesiyle çocuklarına Gâlib, Zâlim, Mukâtil (savaşçı), Esed, Leys (arslan), Zi'b (kurt), Hacer (taş), Sahr (kaya) gibi adlar koymuşlardır. Yine bu devrin Arapları'nda her ferdin, adından başka bir de ilk erkek çocuğuna bağlı olarak baba olduğunu belirten bir *künye**si, o şahsın kimin veya kimlerin çocuğu olduğunu gösteren bir nesebi (bk. ENSÂB) ile o kimsenin doğduğu ve yaşadığı yeri veya mezhebinin ifade eden bir *nisbe**si, bazan da mesleğini açıklayarak şahsın daha iyi tanınmasını sağlayan bir de *la-kab**ı bulunmakta idi. Bunlardan başka, devlet ve ilim adamlarına sultan, imam, şeyh, hacı, hâfız gibi mansıp*lar verilmekteydi (ayrıca bk. MAHLAS).

İslâmî eserlerde çocuğa ad koymanın zamanı üzerinde durulmuş ve bazı rivayetlerde doğumunun üçüncü, bazılarında ise yedinci günü ad koymak için en uygun zaman olarak gösterilmiştir. Bununla beraber Hz. Peygamber'in Mâriye'den doğma oğlu İbrâhim için, "Bu gece bir oğlum doğdu, ona dedem İbrâhim'in adını verdim" (Ebû Dâvûd, "Cenâ'iz", 24) dediği, dolayısıyla doğumun birinci günü ad koyduğu bilinmekte ve bu yöndeki rivayetler diğerlerine nisbetle daha sahih kabul edilmektedir.